

LBRIS

We know
books

Florence Knapp
Trei vieți

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

LITERA
București

PROLOG

Octombrie 1987

Mama Corei obișnuia să spună că vântul avea puterea de a-i ațâța pe copii, că până și cei mai liniștiți dintre ei se întorceau de la joacă întărâțați. Cora simte acum acel neastâmpăr. Afară, rafalele de vânt frământă brazii din spatele casei și se năpustesc pe gangul lateral pentru a se izbi apoi de poartă. Înăuntru, neliniștile roiesc și se învolburează. Fiindcă mâine – dacă dimineața va mai veni, dacă furtuna va înceta – Cora se va duce să înregistreze nașterea și numele fiului ei. Sau, poate – și asta este adevărata ei temere – va consfinți viitoarea lui identitate, cine va deveni el de fapt.

Corei nu i-a plăcut niciodată numele Gordon. Sunetul de la început, care aduce cu un trosnet, trimițând-o cu gândul la dropsurile sparte în dinți, și cel de la sfârșit, un bufnet ca acela al cuiva care trânteste pe jos un sac de sport. *Gordon*. Dar cel mai tare o tulbură faptul că va trebui să toarne tot ce e bun la fiul ei în matrița aceluși nume, sperând că el va fi suficient de puternic pentru a-și găsi propria-i formă. Fiindcă *Gordon*

este un nume purtat de la o generație la alta de toți bărbații din familia soțului ei, și orice altă alegere pare să fie imposibilă. Dar asta n-o împiedică să argumenteze și să contra-argumenteze cu ea însăși, gândindu-se la momentele, nu puține, în care și-a spus că e posibil ca numele să fi influențat cursul pe care l-a urmat viața persoanei respective. Amelia Earhart¹. Frații Lumière². Nu mai departe de săptămâna trecută a remarcat o carte pe noptiera soțului ei: *Neurologie clinică*, de lordul Walter Russell Brain³.

–Nu ți se pare ciudat? îl întrebase ea.

–E o coincidență, replicase Gordon. Deși n-ai crede câți urologi au nume ca Usturime, Păsărică sau Ouț. Iar la ortopedie poți întâlni mulți doctori Ciolan.

„Și tu nu vezi care e riscul?“ ar fi vrut să-l întrebe. „Nu înțelegi că, dacă l-am boteza Gordon, ar risca să ajungă la fel ca tine?“ Dar nu putea să-l întrebe așa ceva. Deoarece, firește, exact asta era ideea.

Atinge cu degetul îndoit obrazul cald al copilului, de parcă pielea lui i-ar putea transmite un mesaj vital. Despre ceea ce-și dorește. Despre cine ar putea fi el. Dar înainte de a avea timp să facă o presupunere, ceva se izbește de zidul din spate al casei – un zgomot auzit și deopotrivă simțit. Strânge copilul mai tare lângă ea când lumina de siguranță pâlpâie afară, iluminând

¹ Pionieră a aviației americane, a devenit în 1932 prima femeie care a reușit un zbor transatlantic solo, fără escală. Numele de familie, Earhart, s-ar traduce în limba germană prin „onoare“ și „bravură“.

² Auguste și Louis Lumière, industriași francezi și inventatorii primului aparat de filmat și de proiecție cinematografică. În limba franceză, *lumière* înseamnă „lumină“.

³ *Brain* în limba engleză înseamnă „creier“.

siluetele legănânde ale brazilor. Mari și apropiindu-se, pe urmă îndepărtându-se pentru a redeveni mari. Îl aude pe Gordon ieșind din camera alăturată și coborând treptele în grabă, îl vede cu ochii minții străbătând, în pijama, camera de zi cufundată în întuneric, spre ușile către curte, apoi oprindu-se în raza de lumină, mijind ochii fără lentilele de contact, străduindu-se să-și dea seama ce nu e la locul lui. Și-l imaginează minimalizat de amenințarea iminentă a brazilor, de imensitatea furtunii.

Peste câteva minute deschide ușa în camera copilului, și Cora simte curentul de aer rece de parcă ar fi fost agățat de hainele lui și l-ar fi urmat pe trepte în sus.

–A fost doar stropitoarea, îi spune el. Întoarce-te în pat!

–Imediat.

Nu vrea să lase bebelușul singur, așa că zăbovește, veghindu-i somnul în timp ce zgomotul furtunii măsoară minutele nopții înaintând spre zi.

Gordon vorbește la telefon cu un coleg aflat deja la cabinet. Cora îi aude discutând despre lipsa avertizărilor în buletinul meteo de seara trecută, despre posibilitatea ca unele programări să fie anulate, iar personalul să nu ajungă la lucru. Pregătește micul-dejun cu o mână, copilul ocupându-i-o pe cealaltă, și o ajută pe Maia să prindă un post local la radio, ca să audă ce școli sunt închise ca urmare a avariilor cauzate de furtună. Cea a Maiei este menționată pe la jumătatea listei cu școli primare, stârnind un mic zâmbet încântat și un semn tăcut cu degetele mari în sus, brațele coborându-i însă imediat pe lângă corp când tatăl ei intră în încăpere.

Gordon întinde mâna după o felie de pâine prăjită și spune:

– Părinții mei vin duminică. Ai grijă să te duci la starea civilă astăzi.

Două fraze, una lângă alta, rostite ca și când una ar justifica-o pe cealaltă.

– Și să nu scurtezi drumul prin parcul central, adaugă el.

Acolo poate să dea de perversi, criminali și, azi, de copaci care riscă să se prăbușească după furtună.

Casele de pe strada lor au, toate, o grandoare artificială, cu coloane din stuc și grădini în față alcătuite din arbuști scunzi, tunși îngrijit, străjuite de ferestre goale, toate la fel. Când ies din casă, văd în jur puține urme ale vijeliei. Dar dincolo de strada lor, peisajul are aceea irealitate stranie pe care o simți când ieși dintr-un cinematograf în plină zi. Copaci înclinați în unghiuri bizare. Garduri puse la pământ ca niște invitații deschise către curțile caselor. Un uscător de rufe rotativ zace pe asfalt. Câteva case mai departe, o cămașă bărbătească s-a agățat într-un tufiș de mălin, cu cârligele de rufe încă prinse la umeri. Privirea Maiei zvâcnește când într-o parte, când în alta, orașul lor devenind brusc un joc de-a „observă diferențele“.

Merg pe la marginea parcului central, ghidând căruciorul printre crengile căzute la pământ și oprindu-se să se uite la ghemul de rădăcini al unui stejar, de pe care se scurg încă picuri de noroi. Maia se lasă pe vine în adâncitura rămasă dedesubt.

– Ai grijă să nu-ți murdărești haina, o avertizează Cora.

Cuvintele lui. Pe ea, instinctul o îndeamnă s-o încurajeze să se aplece, să tragă în piept mirosul puternic, lutos al pământului, să-și închipuie că e un pui de vulpe încolăcit, cu nasul în blana cozii. Maia are nouă ani, e aproape prea mare pentru a-și mai dori să facă așa ceva.

Fata iese din adâncitură și își scutură haina de praf. La trecerea de pietoni, unde globul chihlimbării al unui stâlp stradal zace decapitat în stradă, așteaptă împreună să se oprească șirul de mașini. Maia se uită spre cărucior și întreabă:

– De ce pe mine nu mă cheamă ca pe tine, dacă pe el o să-l cheme ca pe tata?

Cora ridică o mână pentru a-i mulțumi unui șofer.

– Oh, dar așa te cheamă. Doar că nimeni nu știe despre asta, răspunde ea în timp ce traversează. Maia înseamnă „mamă“. O să-ți arăt în cartea mea cu nume, când ne întoarcem acasă.

– Serios?

E surprinsă văzând cât de încântată e fiica ei de acest lucru.

– Și atunci, continuă Maia, de ce lui nu-i punem un nume care înseamnă „tata“, și gata?

Cora se uită la copil, a cărui față rotundă ca o lună plină se ițește din salopeta prea mare. Se oprește o clipă și se apleacă deasupra micului cocon cu miros de talc. Pleoapele lui tremură de plăcere la vederea ochilor ei, mânuțele încotoșmănate flutură frenetic în aer, cu încântare. Nu, nu e un Gordon. Clipește spre el mimând un „te iubesc“ și apoi se îndreaptă de spate.

– Știi, chiar am căutat să văd ce nume înseamnă „tată“, și unul care mi-a plăcut este Julian; se traduce prin „tată celest“.

Pentru ea, acest nume implică transcenderea unui șir lung de tați pământești problematici, și o vreme s-a întrebat dacă nu cumva ar putea fi un nume pe care Gordon să-l accepte totuși. Dacă chiar înseamnă „tată“, dacă este un tribut adus lui, poate că e și el la fel de bun, nu-i așa? Dar într-o seară, acasă, când cartea cu nume era deschisă cu fața în jos pe canapea, el a luat-o și a scanat într-o clipă cele două pagini. „Caută doar nume de fată, Cora, să nu uiți! Pentru băiat avem deja Gordon.“ Și când a închis apoi cartea cu un pocnet sec și a așezat-o la locul ei în bibliotecă, ideea unei posibile conversații a fost și ea pusă deoparte.

– Îmi place Julian, spune Maia.

– Și mie. Dar *tu* ce nume i-ai pune? Dacă ai putea alege orice?

– Păi, zice fetița, și, din felul în care lungeste cuvântul, Cora își dă seama că s-a gândit deja la asta. Nu e un nume chiar normal, dar mie-mi place Bear¹.

– Bear? zâmbește Cora.

– Da. Sună a ceva moale, durdului și drăgălaș, explică Maia închizând și deschizând palmele ca și când ar fi strâns între degete o moliciune dulce. Dar și puternic și curajos, adaugă ea.

Cora se uită la bebeluș și și-l închipuie fiind așa. Asta își dorește pentru el.

Mai aproape de centrul orașului, străzile au început deja să fie curățate. Doi bărbați cu drujbe taie câțiva tei doborâți de vânt în butuci transportabili, lăsând în pământ doar niște cioturi goale.

¹ „Urs“, în limba engleză

Maia flutură mâna sfielnic spre o fetiță blondă al cărei salut se pierde în zgomotul drujbelor. Iar după ce se îndepărtează, îi spune Corei:

– Ea e Jasmine. De la balet.

– Ah, da, cea a cărei soră mai mare e la...

– Sadler Swells¹. Dar am o întrebare, continuă Maia reînnodând firul conversației înainte ca mama ei s-o poată corecta. Trage adânc aer în piept, ca și când ar fi pe punctul de a cere un lucru interzis, și apoi rostește: De ce e important? Pentru tata, vreau să zic. Chestia asta cu același nume.

Cora ar vrea să-i răspundă că motivul e simplu: uneori, oamenii mari se simt mici pe dinăuntru. Fiindcă unele persoane – cum e tatăl lui Gordon – trec prin viață crezându-se perfecțiunea întruchipată, și astfel ajung să creadă că fiii lor și copiii copiilor lor trebuie să fie toți făcuți după numele și asemănarea lor. Pentru că uneori nevoia de a mulțumi generațiile precedente este mai mare decât dragostea pentru cele viitoare. Pentru Cora, asta aduce a ceva tribal, a bătaie cu pumnii în piept. Dar nu-i spune nimic Maiei. Deja percepe destul de multe. În dimineața de după o bătaie, oricât de tăcută ar fi îndurat Cora totul, fetița obișnuiește să vină lângă ea la chiuvetă, îi cuprinde mijlocul cu brațele firave și murmură: „Mămica mea minunată“, cu obrazul lipit de spatele ei. În clipele acelea, Cora simte compătimirea și tristețea împărtășită. Și, o dată, umezeala din țesătura rochiei la spate, acolo unde fusese obrazul Maiei cu câteva clipe înainte.

– Pentru unii oameni, tradiția este importantă.

¹ Fetița pronunță greșit numele unui cunoscut teatru londonez de operă și balet, Sadler's Wells.

Asta îi răspunde în cele din urmă.

– Dar și să ai propriul tău nume e important. Uneori. Poate că și lui tata i-ar fi plăcut să aibă un nume doar al lui.

Cora își desprinde mâna de pe mânerul căruciorului ca s-o ia pe după umeri.

– Ești o fată înțeleaptă.

Se întrebă din nou dacă procedează corect. În totul, în toate privințele. Dacă e bine până și pentru Gordon însuși să continue tradiția aceea. Poate că acceptând să trăiască în umbra tatălui și a bunicului său nu face decât să perpetueze asemănarea cu aceștia, sporindu-i povara. Și poate că alegerea altui nume pentru copilul lor va aduce cu sine o eliberare. Nu imediat, ci mai târziu.

Iar Maia... Nu-și învață ea oare fata că e mai important să menții pacea și buna înțelegere decât să faci ceea ce e corect? Cora se întrebă cum o privește Maia dacă acceptă să-i pună fratelui ei un nume care să-l lege de generații întregi de bărbați tiranici. Și își dă seama că, deși numele fetei a fost ales inițial pentru a fi o legătură tacită între ele două, faptul că i-a dezvăluit semnificația poate deveni și el o povară. Poate că, fără să vrea, i-a transmis astfel mesajul că viețile lor sunt menite să urmeze același drum, când de fapt ea speră ca ambii ei copii să-și croiască propria cale în viață.

1987

BEAR

Cora privește literele prinzând formă, fiecare conturându-se ca printr-o extraordinară magie sub penița funcționarei. Bear Atkin. Bear. Doar patru litere, B-E-A-R, însă fiecare pare să poarte în sine o încărcătură emoțională, nefiind doar simple vocale și consoane. Un val intens de... ce să fie asta?... bucurie, da, bucurie – îi cuprinde ființa. O fericire care o inundă, amețitoare. Privește spre Maia, care stă lângă scaunul ei, și-i vede expresia de surprindere.

Când îi întinde certificatul de naștere, funcționara îi spune Corei că, de douăzeci și doi de ani de când deține acest post, n-a mai auzit niciodată un asemenea nume. Se apleacă peste birou și se uită în cărucior.

– Dar e perfect pentru tine, nu-i așa? murmură ea către băiețel, după care se întoarce spre Maia: Mi se pare că ești o surioară mai mare foarte mândră. O să ai mare grijă de acest micuț Bear al tău, nu-i așa?

Când ies din birou, Maia freamătă de bucurie.

– Nu pot să cred că ai ales numele meu... n-aș... pur și simplu n-aș fi crezut că-i vei da numele *meu*!

Cora o sărută pe frunte și pune plicul cu certificatul în geantă, în timp ce fetița împinge căruciorul, ieșind în stradă.

La început, Cora are senzația că plutește undeva deasupra asfaltului. Surprinzându-și reflexia în vitrina unui magazin, e mirată constatând că e de fapt un corp solid, cu picioarele pe pământ la propriu. Maia merge la câțiva pași înaintea ei, însă îi aude sporovăiala continuă, îi privește spatele aplecat peste mânerul căruciorului ca să-și apropie mai mult obrazul de cel al fratelui ei și simte cum o cuprinde entuziasmul. Știe că acesta va fi un moment definitiv în viața fetei, momentul în care i-a fost dăruită o voce și nu i s-a mai cerut să se încadreze în limitele umbrei aruncate de căsnicia părinților. Pe urmă însă, înainte chiar de a ajunge pe culmea colinei spre casă, o izbește conștientizarea dură a faptei comise. Dacă Gordon va afla că numele a fost alegerea Maiei... Clipește des și încearcă să-și alunge gândul. Pe Maia n-a lovit-o niciodată. Dar poate că n-a făcut-o fiindcă Maia a fost cuminte și supusă, manifestându-se doar în situațiile în care Cora a considerat că nu e în pericol și, pe de altă parte, a strigat-o ea, a trimis-o la baie sau să-i aducă vreun obiect netrebuincios de fiecare dată când i s-a părut că fetița se apropie prea mult de foc.

Pe sub hainele de toamnă, își simte bluza începând să se umezească. Tamponul sanitar devine un cocoloș greu între picioarele ei, iar o transpirație rece îi brobonește fruntea și i se insinuează la ceafă. De parcă tot ce e fluid în ea încearcă să i se scurgă din corp. Să evadeze.

Ce naiba a făcut? Cum a putut fi atât de proastă? *Bear!* Lăsând la o parte faptul că a fost alegerea unui copil de nouă ani – fiindcă el nu trebuie să afle niciodată

că asta a fost – cum ar putea să-i explice un asemenea nume? Unul pe care va părea că l-a ales pentru a-l umili pe el, pentru a-i arăta că tradiția familiei lui, aprobarea tatălui lui nu înseamnă nimic; la urma urmei, nu și-a limitat trădarea la ceva obișnuit. La ceva ca Julian, de exemplu.

Se gândește să repete cuvintele Maiei, să-i spună lui Gordon că un băiat numit Bear va fi moale și drăgălaș, dar totodată curajos și puternic. Știe însă că pentru el aceste calități sunt prea puțin importante. Și că nu vor face decât să-l înfurie și mai tare. În plus, *cum* să-i spună? Ce moment al zilei sau ce loc ar mai îndulci o asemenea veste? Să-l prindă într-o dispoziție bună, să-i gătească mâncarea preferată – nimic din toate acestea nu va fi de ajutor. Iar bunăvoința pe care i-a arătat-o în ultima vreme, pe durata sarcinii și în primele săptămâni de după naștere, când a tratat-o cu întreaga considerație profesională pe care o manifestă față de toate tinerele mame la cabinetul lui... nici asta nu va mai exista. Ce-a fost în mintea ei? Va trebui să schimbe numele. Va trebui să se întoarcă la oficiul stării civile și să-și ceară scuze. Nu se poate să fie prea târziu; cerneala abia dacă s-a uscat pe certificat. Funcționara va înțelege că de vină a fost haosul furtunii, faptul că n-a dormit toată noaptea după săptămâni de somn pe apucate. Perioada prin care trece nu e una normală. Dar când ajunge la trecerea de pietoni, Maia întoarce capul, și fața ei are o expresie însuflețită așa cum rareori i s-a întâmplat s-o vadă; încordarea care îi marchează de obicei trăsăturile a dispărut momentan.

– Mama...

Și apelativul ăsta... nu i-a mai spus așa de ani buni, preferând „mami“.

– Îți mulțumesc, mama. E unul dintre ele mai prețioase lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

Cora se uită la ceas în timp ce își continuă drumul pe la marginea parcului. Mai sunt cinci ore până când Gordon se va întoarce de la serviciu – o eternitate, și totuși nici pe departe un timp suficient. Trebuie să-și facă un plan. Tocmai și-a amintit că Maia are cursul de înot în seara asta și se întreabă dacă centrul sportiv o fi deschis sau nu. Mehri a dus-o acolo după ce ea a născut. S-o roage iar, doar pentru încă o săptămână? Poate că Mehri ar putea s-o ia pe urmă la ea acasă, la un ceai; fetele lor nu se cunosc foarte bine, dar locuiesc aproape și sunt de aceeași vârstă; n-ar însemna să-i ceară prea mult, nu-i așa? Dacă ar putea s-o țină pe Maia departe de casă până la șapte, ar avea la dispoziție o jumătate de oră între întoarcerea lui Gordon de la cabinet și venirea fetei.

Când intră în casă, lasă bebelușul adormit pe hol, îi pregătește Maiei o gustare și apoi sună la centrul sportiv. Bazinul este închis. Dar Mehri se oferă – Cora nici nu e nevoită s-o roage – s-o invite pe Maia să ia ceaiul împreună cu Fern. O clipă, acest lucru îi dă un dram de încredere, de parcă mica piesă de puzzle potrivită atât de bine la locul ei ar fi un semn că lucrurile ar putea merge bine. Se duce în baie și își pune hainele transpirate în coșul de rufe, își schimbă lenjeria de corp și ia din sertar o bluză curată, tot timpul gândindu-se ce să facă în privința lui Bear. În ciuda anxietății, își dă seama că s-a gândit la el în mod automat, fără efort, ca fiind Bear, ca și când acesta ar fi fost numele lui dintotdeauna. Ca și când abia ar fi așteptat să și-l asume și acum tot ce mai trebuie este să-l transforme în realitate – să-i

dea vestea lui Gordon. Și asta e ceea ce o determină să meargă înainte.

Se întreabă ce ar putea să facă pentru ca Bear să fie în siguranță. Se gândește să-i prelungească alăptarea, așa încât până la ora șase să fie suficient de toropit ca să-l poată așeza în coșuleț fără să-l trezească. Bine, și pe urmă? Se duce la dulap și începe să mute cutiile de pantofi de pe podea, stivindu-le lângă comodă, unde nu se văd. Când spațiul gol rămas este suficient de mare, șterge praful cu dosul mâinii, aduce coșulețul și îl poziționează în șifonier, ca să vadă dacă încapă. Își dă seama cât de nebunesc este ceea ce face. Doar Gordon n-ar răni copilul, nu-i așa? Dar din cauza clipei ei de impetuozitate, existența lui Bear a devenit un afront personal la adresa lui Gordon și a familiei lui. Aproape că-i poate auzi glasul: *Fiul meu? Bear? Ți-ai pierdut mințile?* Nu, își spune aranjând lucrurile în jurul coșulețului, trebuie să facă în așa fel încât el să fie în siguranță.

Își trece un deget de-a lungul spațiului îngust rămas între cele două uși închise ale șifonierului, dar nu poate să aprecieze cât aer intră pe acolo, așa că le deschide iar, pășește în coșuleț și se închide în șifonier. Între uși a rămas o linie verticală de lumină și, lipindu-și ochiul de ea, vede o fâșie din dormitor. Se ridică pe întuneric, examinând dintr-un alt unghi această șuviță din propria-i viață. Patul pe care-l împarte cu Gordon, a cărui cuvertură cu model floral a fost un cadou de nuntă ales de părinții lui. Noptierele identice. Un ceas pe noptiera ei. O veioză, un carnetel și un teanc de cărți pe a lui. Constată că nimic din ea însăși nu este imprimat în acest spațiu, nici o urmă a prezenței ei fizice. De fapt, există doar o *senzație* a ființei ei plutind în nemișcarea încăperii.

Aude sunetele înăbușite care sugerează că Bear a început să se miște în cărucior, dar înainte să poată deschide ușile șifonierului, își dă seama că Maia s-a dus la el și, cu glas mângâietor, îi alungă plânsul incipient. Cora și-o imaginează desfăcând fermoarul salopetei de iarnă și ridicându-i cu grijă trupul cald, iar când nu mai aude nimic, își închipuie că fetița l-a luat cu ea în camera de zi. Mai rămâne câteva clipe în șifonier, cu sentimentul că, temporar, a ieșit din propria-i existență și a apăsător butonul de pauză.

La șase și jumătate aude cheia lui Gordon în yală. Are impresia că i se face rău. Se duce în hol, unde o sărută pe obraz și-i dă sacoul. Înainte să-l agate în cuier, își trece degetele peste urzeala țesăturii calde, dorindu-și să poată încetini totul, să simtă aceste lucruri tangibile, să savureze momentele în care poate alege singură pe ce anume să-și concentreze atenția.

Se duce după el în bucătărie și, incapabilă să mai suporte tensiunea în care a stat toată ziua, se aude izbucnind:

–Gordon, am făcut ceva.

El se întoarce și se sprijină cu spatele de blat fără să-și ia privirea de la ea, iar Cora știe că n-o s-o întrebe ce anume, n-o s-o ajute să pronunțe cuvintele. Își lărgește nodul cravatei, tot fără să-și mute privirea de la ea. Când în fine deschide gura, Cora se aude așa cum o aude el: slabă, deplorabilă.

–M-am dus să înregistrez nașterea, așa cum ai spus tu, și... și sper că n-o să te superi, dar i-am pus alt nume. Nu Gordon. Știi că niciodată n-am vrut să-l cheme așa și... și...

Se întrerupe, fiindcă el încă nu a clipit; ochii îi sunt tot ațintiți asupra feței ei. Situația e ca aceea a cuiva cu fobie de înălțime care e în vârful unei scări și e atât de sigur că va cădea, încât simte impulsul de a sări ca să se sfârșească odată. Are nevoie de toată forța ei ca să nu-i cadă la picioare și să-l lase s-o lovească, fără să încerce măcar să scape de caracterul inevitabil al bătăii; s-ar supune de bunăvoie, fiindcă anticiparea nu face decât să amâne ceea ce știe bine că va veni. Dar se gândește la Bear în șifonierul din dormitor, la Maia mâncând de seară în bucătăria lui Mehri, și își îndreaptă spatele.

–I-am pus numele Bear.

El zâmbeste, iar Cora vede cum atitudinea i se schimbă, îl vede clătinând din cap și întinzând mâna să-și ia ceva de băut. Și își dă seama că n-o crede.

–Ba da, insistă ea. Țasta e adevărul.

Scoate plicul din locul în care îl ascunsese, între două cărți de bucate. Atunci el întoarce capul, cu o mână încă pe cana filtrantă, și se uită la certificat. Se uită la el mai mult decât ar fi necesar, fix, iar ei începe să-i tremure mâna în care ține documentul, vibrația audibilă a hârtiei însăilând secunde pe măsură ce se scurg. El ridică privirea și, cu ochii ațintiți în ai ei, dă drumul câinii, care se sparge lovindu-se de gresia bucătăriei. Cora simte apa îmbibându-i șosetele și știe că ar fi trebuit să-i treacă prin minte să-și pună pantofi.

El întinde mâna, îi înșfacă un smoc de păr din creștet și-l trage pe spate, cu fața la numai câțiva centimetri de a ei. Un moment Cora e nedumerită, crede că e pe cale s-o sărute, însă el îi izbește capul de marginea frigiderului.

Deși și-a promis că o să se stăpânească, țipă șocată, după care închide gura repede, ca să nu riște să-l